

P R O L O G U S.

ratum esse videbatur. Quemadmodum enim, quotquot olim exstitere Philosophi, commodissime ad duas classes referri queunt, quarum una est Dogmaticorum, qui certam indubitataque ex veris principiis haustam rerum scientiam docere, ac Discipulis suis tradere præ se ferebant; altera verò Scepticorum, qui contra, omnia in dubium revocantes, nihil certò sciri posse pronunciabant: Sic hòc seculò etiam duum similium generum reperiuntur Theologi, quorum alterum his, alterum illis respondet. Audacter namque maxima inter eos pars, se veram evidentemque rerum Theologicarum è S. Literis depromptam habere notitiam, eamque alios condocere prædicant; cùm contra alii, si non omnia sua, quàm plurima tamen, Religionem Christianam concernentia, tantùm verisimiliter è Scripturis petita atque deducta esse, ingenuè fateantur, adeoque illa, tanquam incerta, & dubia, meliori aliorum, saniorique subjiciant judicio, ac, sub correctione, ut ajunt, loquentes, quasi ab illis emendanda proponant. Ac quemadmodum etiam antiquitùs tota Dogmaticorum Philosophorum classis non in unam coière, sed in diversas discrepantes pugnantisque abière sententias, ac sectas, quales fuere Pithagoræorum, Platoniorum, Epicureorum, Stoicorum, Peripateticorum, &c. Similiter etiam nostrâ hâc tempestate Theologi Dogmatici circa Christianæ Religionis capita multum inter se dissident, ac varias contrariasque cuderunt, ac etiamnum fovent opiniones, idque tantò animi æstu atque fervore, ut Christianus orbis in partes quasi, atque diversas Ecclesias sit discerptus atque distractus, illiusque incolæ animò & moribus non tantùm discordes, sed etiam quidam capitales inimici facti, quales sunt in Europâ (ut de Asiaticis nihil dicam) Pontificii, Reformati, Lutherani, Anabaptistæ, Sociniani, Arminiani, & id genus alii. Ac denique ut illi, sic etiam hi, utrorumque quamvis quælibet secta præ cæteris se ostendet atque commendet, ac inconcussâ veritate sub-